

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

V. Quinam sint effectus peccati originalis in futura vita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO V.

*Quinam sint effectus peccati originalis
in futura vita.*

Qvæstionis huius præcipua difficultas est de parvulis sine baptismo ex hac vita decedentibus; ac proinde in originali peccato morientibus; an scilicet ratione illius peccati originalis, cum quo solo decedunt, pœnâ aliquâ afficiantur; & quænam illa sit. Pro cuius resolutione

Dicendum est, parvulos cum originali peccato ex hac vita decedentes nunquam perventuros esse ad fruitionem gloriæ cœlestis, sed eâ in æternum esse priuandos.

Huic veritati, quæ de fide est, opponitur error Pelagianorum, qui, ut refert S. Aug. lib. de hæres. cap. 18. pueris, etiam si non baptizarentur, æternam & beatam vitam promittebant: ad quem errorem proximè accedere videtur Hieron. Sauonarolæ lib. de triumpho crucis, ubi dicit infantes in peccato originali morientes, futuros post vltimum iudicium beatos naturali beatitudine, & in quodam velut Paradiso terrestri perpetuò feliciterque viuros, plenos sapientiâ & virtutibus, Deum toto corde diligentes, imò & Angelorum consortio, & reuelationibus sæpe fruantes.

Refellitur hic error, & nostræ fidei veritas probatur 1. ex scriptura. Rom. 5. ubi dicit *per unius delictum in omnes homines in condemnatione*, ergo ex illius mente rei sunt damnationis, quicumque illo originali delicto implicantur: & S. Ioan. 3. dicitur, quòd, *qui incredulus est Filio, non videbit vitam*; parvuli autem cum peccato originali decedentes, neque actu, neque habitu credunt in Christum.

Probatur 2. quia, si verum esset, parvulos in peccato originali decedentes fruituros esse beatitudine illa supra memorata, sequeretur illos melioris esse conditionis, quia

quia peccauerunt in Adamo, quàm si in puris naturalibus decessissent; neque enim tanta foelicitas deberetur infantibus in statu puræ naturæ decedentibus; vnde consequens foret illos præmium ex peccato Adami esse consecuturos, quod est manifestè contra scripturam.

Cùm igitur certum sit, infantes cum originali peccato decedentes gloriâ, & beatitudine in æternum priuandos esse; ac proinde subituros æternam damnationem, quatenus in illa priuatione consistit; controuersum est inter Theologos, an in illo statu priuationis, & damnationis, aliquibus pœnis afficiantur. De qua re tres esse inter illos sententias refert Bellarm. tom. 4. lib. 6. de amissione Gratiæ cap. 1. Prima est eorum, qui existimant paruulos propter solum originale peccatum, cum quo decesserunt, pœnâ ignis in æternum esse cruciandos: vbi monet idem Bellarminus hæreticos nostri temporis, qui sententijs extremis maximè delectantur, hanc ideo libenter sententiam amplecti.

Secunda est eorum, qui paruulos quidem ab ignis cruciatu liberant, sed tamen asserunt eos interno quodâ dolore propter amissionem cœlestis beatitudinis affici.

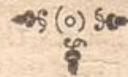
Tertia denique sententia est eorum, qui asserunt, paruulos cum solo originali peccato decedentes, ita ob illud damnari, ac visione Dei, & cœlestis gloriæ fruitione priuari, vt tamen nullum inde dolorem neque internum, neque externum patiantur.

Hæc tertia sententia vt alijs duabus mitior, sic etiam probabilior videtur, maximè propter autoritatem S. Greg. Nazian. orat. de Baptismo, vbi loquens de paruulis sine Baptismo decedentibus, *Existimo, inquit, illos neq. gloriâ donandos, neq. pœnâ multandos esse; vt qui baptisimū quidē charactere non habeant, sed improbitate quoq. non laborent; verum & ipsi damnū potius passi fuerunt, quàm iniuriam fecerint.*

Huic sancto Patri subscribunt S. Thom. q. 5. de malo a. 1. 2. & 3. & S. Bonau. in 3. sent. dist. 33. quibus in locis varias asserunt rationes, ob quas rectè dici potest paruulos illos dolorem nullum ex amissione beatitudinis percepturos;

pturos; quia scilicet ignorabunt omnino se illam amississe, cum id scire nisi per fidem non possint; fidem autem nunquam habuerint, nec in illo statu habituri sint: vel quia quamuis agnoscant se illam beatitudinem amississe, tamen agnoscent etiam simul se aliorum damnatorum poenas euasisse, quæ posterior cognitio tale gaudium in illis causabit, ut dolorem omnem, quem ex priori concipere possent, auferat; & sic in quodam statu medio inter gaudium & dolorem ipsos perpetuo detineat: vel denique quia, quamuis videant se à gloria exclusos, simul etiam intelligent, nullam se vnquam proportionem ad illam habuisse, cum nec vsum liberi arbitrij, nec vllum gratiæ supernaturalis auxilium vnquam habuerint; unde fiet, ut nullâ inde tristitiâ afficiantur, sicut non tristantur infimæ conditionis homines, quod ad regnum aliquod, vel imperium non peruenerint, quamuis se regiâ, aut imperatoriâ dignitate carere videant, nec ad illam vnquam se peruenturos sperarent.

Obijcies S. Augustinum ser. 14. de verbis Apost. & S. Fulgentium de fide ad Petrum cap. 26. dicere, paruulos non baptizatos in ignem æternum ituros. Resp. ignis æterni nomine duo posse intelligi; 1. locum inferni, in quo est ignis æternus; 2. poenam sensibilem, quæ ab illo igne infligitur: & iuxta priorem sensum Patres illos intelligendos esse, ita ut velint solum, paruulos illos ad aliquam inferni partem descensuros, ibique perpetuo moraturos, ut & communiter Doctores docent; vbi tamen summâ animi, & corporis pace, & quiete perfruentur, nec non aliquo moderato lumine, ita ut semper verum sit, nullam illos poenam sensibilem externam, aut internam subituros esse.

TRA-